

Karácsony Magyarországon

2022 december 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nem ezekben a napokban, hanem éppen egy évvel ezelőt írtam le az alábbi sorokat. Azóta sem tudtam szabadulni a történetől, s úgy vélem, azóta sem sok minden változott. Íme a történet:

Az öregasszony bokáig ér, nehéz télikabátjában úgy állt a kis bevásárló-központ hátsó, emeleti bejáratától pár méterre, mint aki sosem akar megmozdulni. Közeledve hozzá, észrevehette az ember, hogy kicsit imbolyog. Előre pár centit, hátra párat. Megfogtam a karját. „Segíthetek?” – kérdeztem. Nem válaszolt, csak bólintott. Az automata üvegajtó, amely türelmesnek aligha mondható, nem egészen egy méterre volt tőlünk. Elindultunk. Azt a békaugrásnyinak sem nevezhető távot tíz perc alatt tettük meg. Nagy nehezen át is jutottunk rajta, s akkor megkérdeztem tőle, netán itt, az emeleten, a postán van-e dolga, vagy a bankban, esetleg a két ajándékbolt egyikében, de azt felelte, egyikben sem. Elkészöntem tőle, mert nekem a kicsiny postán akadt tennivalóm. Két perc alatt végeztem. Visszatérve az automata üvegajtó közelébe, ahonnan a földszinti üzletekhez is vezet lépcső, döbbsen láttam, hogy a korlátba kapaszkodva ott áll a szőke szavú néni, és nézi a lefelé vezető lépcsősört. „Hová tetszene menni?” – kérdeztem. „A buszmegállóhoz” – mondta. Kirázott a hideg. A buszmegálló a bevásárlóközpont földszinti kijáratától mintegy húsz méternyire van. Hogy tudunk lejutni innen? Mi lesz a munkámmal, ami miatt az ellehetetlenült budapesti közlekedés ellenére is időre oda kell érnem a belvárosba, ráadásul a karácsonyi forgatag kellős közepén, december 21-én? Egyetlen ember sem jött a földszintre vezető lépcső felé, így nem tehattünk mást, elindultunk a földszintre. Az öregasszony egyik kezével belém kapaszkodott, másikkal a korlátba. Időnként úgy éreztem, mindketten elesünk. Vezényeltem. „Most kicsit tessék jobban a karomba kapaszkodni. Most egy nagyon parányit előre dőlni! Most lehet lefelé lépni! Pihenjünk egy kicsit!” Ezek voltak a kéréseim, s közben arra is jutott időm, hogy megkérdezzem, hogyan került ide. „Valaki mindig segít – válaszolta. – Húsz éve meghalt a férjem. A derekammal van baj.” Aztán elhallgatott. Nekem meg továbbra is „parancsokat” kellett adnom, hogy mikor, hogyan mozduljon, mire vigyázzon. Egy emelet nem nagy távolság, de több mint fél óra alatt tettük meg. Még a telefonomat sem mertem elővenni, nehogy lefoglaljam a viszonylag szabadabb kezemet. A lépcsőn, amíg lefelé küzdöttünk, mindössze néhányan közlekedtek, nekünk is sietve s ránk se nézve. Mikor már ott jártunk a földszinten, egy-két méterre a kijárat, szintén automata üvegajtótól, akkor vettem észre, hogy azon a karján, mellyel a korlátba kapaszkodott, egy szatyor van. Gyorsan elvettem tőle, szusszantunk egyet, s nekiindultunk a kijáratnak meg a távolabbi buszmegállónak. Belenéztem a szatyorba. Egy csöppnyi üveg mellett egy megkopasztott csirke „pihent”. Egy egész. „Főzni-sütni tetszik ma?” – kérdeztem, de el sem tudtam képzelni, hogy ezzel a mozgással egy konyhában bárki is képes legyen dolgozni. „Nem főzök. Már nem” – mondta. „Elkészült már a karácsonyi menü?” – kérdeztem, de valami miatt nagyon időtlennek éreztem magam. Megjött a halk válasz. „A fiam Angliában dolgozik. Ma délelőtt üzenté meg, hogy a járvány miatt nem jöhet haza. Nincs repülő. De talán még változhat a helyzet, ezért elindultam.”

Indultunk mi is, a buszmegálló felé. Öt centit jobb lábával csúsztatva, öt centit a ballal. Újabb fél óráig. Közben elment egy járat, de végre a kispadra leültem. Több utas is várt ott, bíztam benne, valahogyan csak feljut az egyik járműre. Elkészöntem tőle: „Viszontlátásra, csak vége lesz most már ennek a nyomorult járványnak.”

Nem lett vége. Este, meghallgatva a híreket, hallottam, hogy továbbra sem indulnak járatok. Ma sem gondolom, hogy boldog karácsonyt kellett volna kívánnom az idős hölgynek. De ezekben a napokban számtalanszor eszembe jut, vajon mindenki megérkezik-e hazájába az idei ünnepre, aki megígérte, s vajon most elindulnak-e a járatok? Hazafelé.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló